

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 813/2022
08.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић, Милене Рашић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгане Дамјановић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 1073/21 од 22.12.2021. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 56/22 од 21.03.2022. године, у седници већа одржаној дана 08.09.2022. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгане Дамјановић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 1073/21 од 22.12.2021. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 56/22 од 21.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 1073/21 од 22.12.2021. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 2. у вези става 1. Кривичног законика за које му је претходно утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци, а затим је окривљеном на основу члана 67. Кривичног законика опозвана условна осуда изречена правноснажном пресудом Основног суда у Новом Саду К 1162/18 од 17.04.2019. године, правноснажна дана 17.04.2019. године и казна затвора у трајању од 10 (десет) месеци узета као утврђена, па је окривљени осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 2 (две) године и 2 (два) месеца, у коју му се сходно члану 63. Кривичног законика урачунава време проведено у притвору како је то одређено у изреци пресуде. На основу члана 89а Кривичног законика у вези члана 78., 79. и 80. Кривичног законика окривљеном је изречена мера безбедности забране приближавања и комуникације са оштећеном ББ па је окривљеном забрањен приступ оштећеној на удаљености мањој од 100 метара и то приступ у простору око места становања оштећене и места рада оштећене, као и даље узнемиравање оштећене и свака друга комуникација са оштећеном, која ће трајати 2 (две) године, рачунајући од дана

правноснажности пресуде, с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања мере.

Окривљени је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка ОЈТ у Новом Саду и Основном суду у Новом Саду, чија ће висина бити опредељена посебним решењем, а све у року од 3 (три) месеца од правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Кж1 56/22 од 21.03.2022. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног и првостепена пресуда, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Драгана Дамјановић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП све у вези са чланом 16. став 1., 68. став 1. тачка 10), 113. став 1., 124. став 1., 403. став 1., 406. став 1. тачка 2) и 462. став 3. ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или да исте укине у целини или делимично и предмет врати на поновно суђење нижестепеном суду и прекине извршење правноснажне пресуде и окривљеном надокнади трошкове поступка за састав захтева за заштиту законитости у опредељеном износу.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

По оцени Врховног касационог суда, неосновано бранилац окривљеног у поднетом захтеву указује да је на главном претресу одржаном у поновљеном поступку, првостепени суд у доказном поступку, извео доказе увидом у списе Основног суда у Новом Саду К 1466/20, без сагласности странака и поступио супротно одредби члана 406. став 1. тачка 2) ЗКП, те је исказе сведока ВВ, ГГ, ДД и вештака Милијане Дражетин дате у том кривичном поступку користио као доказе иако их није извео на главном претресу, па су ти докази незаконити, а пресуда није могла бити на њима заснована.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, по оцени Врховног касационог суда, неосновани су из следећих разлога:

Из списка предмета произлази да је након што је решењем Вишег суда у Новом Саду Кж1 235/21 од 13.09.2021. године, укинута ранија пресуда Основног суда у Новом Саду К 1466/20 од 05.07.2020. године и предмет враћен на поновно одлучивање, у

поновном поступку К 1073/21, на главном претресу одржаном 21.12.2021. године, пред истим поступајућим судијом, донето решење (без позивања на законски основ), да се изврши упознавање, поред осталог, са исказима сведока ВВ, ГГ, ДД и вештака Милијане Дражетин, који су пред пред истим поступајућим судијом испитани на ранијим главним претресима и то сведок ВВ дана 26.11.2020. године и 29.01.2022. године, сведок ГГ дана 26.02.2021. године, сведок ДД дана 08.06.2021. године, а вештак Милијана Дражетин дана 29.01.2021. године и 08.06.2021. године.

Према одредби члана 406. став 1. тачка 3) ЗКП, осим у случајевима посебно прописаним у том закону, упознавање са садржином записника о исказима сведока, саопштених или већ осуђених саучесника у кривичном делу, као и записника о налазу и мишљењу вештака, може се по одлуци већа обавити сходном применом члана 405. тог законика, ако је сведок или вештак испитан непосредно пред истим председником већа или у складу са одредбом члана 404. овог законика.

Из изнетог произлази да је суд на главном претресу одредио извођење доказа читањем записника о испитивању сведока и вештака, који су раније непосредно испитани пред истим председником већа, у смислу члана 406. став 1. тачка 3) ЗКП, на шта је био овлашћен, а не у смислу члана 406. став 1. тачка 2) ЗКП, како то неосновано истиче бранилац у поднетом захтеву за заштиту законитости.

Следствено изнетом, како су искази наведених сведока и вештака, у доказном поступку на главном претресу изведени под условима прописаним одредбом члана 406. став 1. тачка 3) ЗКП, иако се суд на ту одредбу није позвао, то по оцени овога суда, наведени искази, не представљају незаконите доказе, у смислу навода захтева, на којима се пресуда није могла заснивати.

Сходно наведеном, Врховни касациони суд је наводе захтева браниоца окривљеног АА којима се указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, оценио као неосноване.

Осталим наводима захтева, бранилац истакнуту повреду закона везује за повреде чланова 16. став 1., 68. став 1. тачка 10), 113. став 1., 124. став 1., 403. став 1., 406. став 1. тачка 2) и 462. став 3. ЗКП, и исте образлаже наводима којима полемиче са овлашћењима суда у оквиру управљања поступком и правима окривљеног уз оспоравање оцене доказа указивањем на непотпуно утврђено чињенично стање јер током поступка првостепени суд није одредио извођење доказа које је предложила одбрана и то пре свега судскомедицинско вештачење повреда оштећене, што према одредби члана 485. став 4. ЗКП, није предмет одлучивања од стране Врховног касационог суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, то се овај суд у њихову оцену и разматрање, није упуштао.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић Дичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић